

[Udenrigsministeren]

til at udtræde under henvisning til artikel 224. Jeg kan altså klart dementere de oplysninger, der er bragt frem i Information i dag.

Til sidst skal jeg kommentere det dagsordensforslag, der fremsættes.

Det første, man konstaterer, er, at vetoretten fortsat er en forudsætning for Danmarks medlemskab af EF. Jeg er ganske enig. Det er regeringen da enig i. Jeg opfatter det som et positivt udtryk for en nyorientering i SFs og VS' holdning til vores medlemskab, at man nu altså her erkender, at der rent faktisk er tale om eksistensen af en vetoret. Forhåbentlig kan vi så i fremtidige diskussioner om dansk medlemskab undgå påstande fra SF og VS om, at vetoretten ikke skulle eksistere. Jeg glæder mig over den nyorientering, der altså ligger i denne formulering.

Det næste punkt i dagsordenen handler om artikel 113. I princippet er vi enige. Det fremgik også af min besvarelse her. Vi er enige om, at artikel 113 handler om handelspolitik. Det, der står her, skal så binde regeringen og kommende regeringer til aldrig at anvende artikel 113 til noget andet. Jeg synes, det er overflødigt, det er uhensigtsmæssigt, men med den formulering, det har her, er det jo ikke operativt. Det, der står i denne dagsorden, forhindrer ikke denne regering eller kommende regeringer i at gå til folketinget og foreslå, at man i en konkret situation, hvis det måtte vise sig mest hensigtsmæssigt, rent faktisk anvender artikel 113. Det er vi da ikke forhindrede i. Det er altid folketingets flertal, der vil afgøre det. Så også det finder jeg inderlig overflødigt.

Det sidste, der står i dagsordensforslaget, handler om det samarbejde, som allerede er etableret imellem regeringen og folketinget om at undersøge reglerne for mandatgivning.

Sammenfattende må jeg betegne dagsordensforslaget som overflødigt, nok lidt uhensigtsmæssigt, men noget, der absolut ikke i realiteten ændrer ved tingenes tilstand.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Udenrigsministeren sagde i sin første tale, at han ikke ville bringe noget nyt, og derfor blev jeg overrasket over det, udenrigsministeren sagde i anden omgang. Det vil jeg derfor gerne have have lidt mere klarhed på.

Udenrigsministeren siger her i anden omgang, at den danske regering forsøgte at få forlænget forordningen i 2 måneder. Det er en nyhed for mig – og jeg tror for hele markedsudvalget – at de andre lande skulle have nægtet at forlænge den i 2 måneder. Det har vi aldrig fået oplyst, og det undrer mig. Hvorfor skulle de dog nægte det? Vi har fået dem til at forlænge den i 8 dage, da det drejede sig om Argentina. Hvilke argumenter har man anvendt for ikke at ville forlænge forordningen i 2 måneder? Det vil jeg gerne spørge om.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det kan nu ikke være nogen ny oplysning. Under de meget lange behandlinger, vi havde af lovforslaget, gjorde jeg opmærksom på, at Danmark havde foreslået, at det blev en 2 måneders forlængelse. De andre ønskede altså en 12 måneders forlængelse. Som jeg sagde før: det var derfor, vi tog forbeholdet, det er derfor, vi ikke længere er bundet. Det er ikke nogen ny oplysning.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne høre, hvilke argumenter de andre lande bragte frem for ikke at forlænge forordningen i 2 måneder.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil gå ud fra, at ministeren talte under ministeransvarlighed, da han svarede på mit spørgsmål om artiklerne i Information, og jeg går ud fra, at vi på den baggrund kan betragte den sag som værende ude af verden med den konklusion, at man ikke har fået brev fra EF-Kommissionen med det indhold, der er refereret i Information, og at regeringen ikke har foretaget henvendelser til andre, sådan som det er refereret i Informations artikel.

Vi fik en lang redegørelse for mandatgivningen, og vi hører igen, at regeringen ikke skulle blande sig i, hvad de andre lande ville gøre. Ministeren siger, at det ville være urimeligt at bruge vetoretten på at forhindre de andre lande i at køre forordningen igennem i et helt år. Det interesserer også mig ligesom hr. Ivar Nørgaard at vide, hvilke argumenter de andre brugte, da de nægtede Danmark, at forordningen kun skulle gælde i 2 måneder.